

tet i Mai 1865, er uheldig og lider af mange meget væsentlige Mangler, set fra Forsvarsministerernes Standpunkt. Jeg skal derfor ikke vende tilbage til mine Bemærkninger om denne Kontrakt og dens Indhold; hverken den ærede Drøfver eller Andre have i den Henseende afkræftet min Indsigelse mod dette Anlæg paa dette Sted. Derimod mente den ærede Krigsminister, at han ved de nye Bestemmelser og ved nye Underhandlinger, som have fundet Sted, har søgt at bøde paa disse Ulemper, hvoraf Kontrakten led. Jeg skal i Forbigaaende anføre, at, naar den ærede Drøfver kalder Betingelserne en Kontrakt, da udgives de ikke derfor; de udgives egentlig kun for Anhydninger, paa hvilke man kan bygge videre, inden Kontrakten endelig afluttes. Men saa længe Kontrakten ikke er fastslaaet, kan der selvfølgelig ske meget væsentlige Forandringer i den endelige Affattelse, som Ministeren tror at kunne undertegne, hvis han overhovedet tror at kunne undertegne den. Og det er ikke usandsynligt, at, hvis Thinget vil, kan denne Forhandling faae Indflydelse derpaa. Jeg vil gjerne indrømme den ærede Minister, at han i enkelte Punkter har søgt at raade Bod paa den uheldige Kontrakt af 1865; men jeg vilde anfse det for langt vinkelligere og heldigere, om den ærede Minister havde sagt: „Jeg anerkender ingen Kontrakt af 1865, for mig eksisterer der ingen saadan Kontrakt. Jeg kan hverken gaa ind paa at overlade en Bet eller paa Nogetsomhelst af Alt dette; for mig eksisterer ingen bindende Bestemmelse med Hensyn til Forbindelsesledene imellem Birkensomheden af mine Batterier.“ Og jeg er overbevist om, at, hvis den ærede Krigsminister havde hævdet denne Paastand — enten den daværende eller den nuværende — og søgt Bevillingsmyndighedens Samtykke til at hævdet den, vilde han have faaet det paa ethvert Punkt. Han vilde have faaet det, det er jeg overbevist om, i en langt varmere og udtryksfuldere Tilslutning, end han forleden Dag fandt i en anden Sag, hvor han troede at maatte hævdet sine Staters Interesser. Men den ærede Minister er samtidig med, at han tror at kunne bøde Noget paa de beklagelige Betingelser i denne Kontrakt,

gaaet videre paa Indrømmelsernes Straaplan. Han har sluttet som saa, at, naar nu Den en Gang var dannet, saa var det naturligt, at man fik en Bet fra den ene Del af en Birkensomhed til en anden, som det private Selskab kunde ønske. En ny Minister kan komme og sige: Saa, naar nu Den er anlagt, og Beten en Gang er bevilget, saa er det ikke mere end billigt, om vi gjøre yderligere Indrømmelser til denne eller hin Side, og saa kunne vi fortsætte saaledes, at jo videre man gaar, desto mere uklar bliver Grændsen mellem hvad der er dette Forhold er Statens, og hvad der er Privates. Jeg kan imidlertid ikke erkende de Bevisers Tilstrækkelighed, som den ærede Minister anferte for, at alle Vanskeligheder skulle være fjernede, f. Ex. for Brandfarlige Ting, ved disse to mindre Løb. Jeg lader dette staa hen, men jeg maa fremdeles hævdet, at Bestemmelsen om, at Anlæg paa Den kunne demobleres i Tilfælde af Krig, ingenlunde har den Betydning, som man vil tillægge den, men kan fremkalde meget væsentlige Hindringer for Krigsbestyrelsen. Hævdet vi en svag Minister paa Pletten til den Tid, kan han ved den Indvirkning, som saa mangfoldige Interesser kunne udøve paa Ministeren og paa hans nærmeste Omgivelser, da der maaffestaaar Hundredestusinder paa Spil, let lades bort fra at gribe de kraftige Forholdsregler, som ere nødvendige, og i ethvert Fald vilde Værdier gaa til Spilde, som anlagte paa et andet Sted, ikke behøvede at gaa til Spilde. Allerede dette vil være et Tab. Den hollæriske Minister har erkendt, at det hele Arrangement er til væsentlig Ulempe for Skydningen, men jeg tror, at Ulempene ere endnu meget væsentligere, efter at man har taget Kvintus i Brug til Sømnemateriel, og efter at man overhovedet i disse Farvande har begyndt med disse Sømtner. Jeg siger, at jeg tror det; jeg stiller det for Dyrigt hen. Den ærede Drøfver mente, at der var opnaaet en væsentlig Lettelse og Indrømmelse fra Bedkommendes Side mod Staten, idet man nemlig havde faaet Tilladelse til at gaa over Den fra Lynetten til Kvintus. Saa, det er virkelig store Ting, at man har villet tillade en Stt over Det for den lille Klav Foll, der skal være paa